

Repertoriul jurisprudenței

HOTĂRÂREA CURȚII (Camera a patra)

20 septembrie 2018*

„Trimitere preliminară – Libertăți fundamentale – Articolele 21, 45, 49 și 63 TFUE – Directiva 2004/38/CE – Articolele 22 și 24 – Drept de preempțiune al unei agenții publice asupra unor terenuri situate în circumscripția sa în vederea realizării unor locuințe sociale – Locuințe atribuite cu prioritate unor persoane private care au «o legătură socială, economică sau socio-culturală semnificativă» cu partea de teritoriu corespunzătoare circumscripției respective – Situație în care toate elementele sunt limitate la interiorul unui singur stat membru – Inadmisibilitatea cererii de decizie preliminară”

În cauza C-343/17,

având ca obiect o cerere de decizie preliminară formulată în temeiul articolului 267 TFUE de Nederlandstalige rechtbank van eerste aanleg Brussel (Tribunalul de Primă Instanță neerlandofon din Bruxelles, Belgia), prin decizia din 19 mai 2017, primită de Curte la 8 iunie 2017, în procedura

Fremoluc NV

împotriva

Agentschap voor Grond- en Woonbeleid voor Vlaams-Brabant (Vlabinvest APB),

Vlaams Financieringsfonds voor Grond- en Woonbeleid voor Vlaams-Brabant (Vlaams Financieringsfonds),

Vlaamse Maatschappij voor Sociaal Wonen NV (VMSW),

Christof De Knop și alții,

cu participarea:

Vlaams Gewest,

CURTEA (Camera a patra),

compusă din domnul T. von Danwitz (raportor), președinte de cameră, domnii C. Vajda și E. Juhász, doamna K. Jürimäe și domnul C. Lycourgos, judecători,

avocat general: doamna E. Sharpston,

grefier: doamna L. Hewlett, administrator principal,

având în vedere procedura scrisă și în urma ședinței din 3 mai 2018,

* Limba de procedură: neerlandeza.

luând în considerare observațiile prezentate:

- pentru Fremoluc NV, de P. Peeters, de R. van Cleemput, de P. de Bandt și de J. Dewispelaere, avocați;
- pentru Agentschap voor Grond- en Woonbeleid voor Vlaams-Brabant (Vlabinvest APB) și pentru Vlaamse Maatschappij voor Sociaal Wonen NV (VMSW), de P. Hofströssler și de V. Sagaert, avocați;
- pentru Vlaams Gewest, de E. Cloots, de S. Sottiaux și de J. Roets, avocați;
- pentru guvernul ceh, de M. Smolek, de J. Vlácil și de J. Pavliš, în calitate de agenți;
- pentru Comisia Europeană, de H. Tserepa-Lacombe, de M. Kellerbauer, de L. Malferrari și de F. Wilman, în calitate de agenți,

având în vedere decizia de judecare a cauzei fără concluzii, luată după ascultarea avocatului general, pronunță prezenta

Hotărâre

- 1 Cererea de decizie preliminară privește interpretarea articolelor 21, 45, 49 și 63 TFUE, precum și a articolelor 22 și 24 din Directiva 2004/38/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 29 aprilie 2004 privind dreptul la liberă circulație și ședere pe teritoriul statelor membre pentru cetățenii Uniunii și membrii familiilor acestora, de modificare a Regulamentului (CEE) nr. 1612/68 și de abrogare a Directivelor 64/221/CEE, 68/360/CEE, 72/194/CEE, 73/148/CEE, 75/34/CEE, 75/35/CEE, 90/364/CEE, 90/365/CEE și 93/96/CEE (JO 2004, L 158, p. 77, rectificări în JO 2004, L 229, p. 35, precum și în JO 2005, L 197, p. 34, Ediție specială, 05/vol. 7, p. 56).
- 2 Această cerere a fost prezentată în cadrul unui litigiu între Fremoluc NV, pe de o parte, și Agentschap voor Grond- en Woonbeleid voor Vlaams-Brabant (Agenția pentru politica funciară și locativă din Brabantul Flamand, Belgia, denumită în continuare „Vlabinvest PPB”), Vlaams Financieringsfonds voor Grond- en Woonbeleid voor Vlaams-Brabant (Fondul flamand de finanțare a politicii funciare și locative din Brabantul Flamand, Belgia), Vlaamse Maatschappij voor Sociaal Wonen NV (Societatea flamandă pentru locuințe sociale, Belgia, denumită în continuare „VMSW”), Vlaams Gewest (Regiunea Flamandă, Belgia) și Christof De Knop și alții (denumiți în continuare „coparticipanții procesuali De Knop”), pe de altă parte, cu privire la validitatea unui contract de vânzare de bunuri imobile de către coparticipanții procesuali De Knop către Vlabinvest PPB ca urmare a exercitării de către aceasta din urmă a unui drept de preempțiune legal asupra bunurilor respective.

Cadrul juridic

Dreptul Uniunii

- 3 Articolul 22 din Directiva 2004/38, intitulat „Domeniul de aplicare teritorială”, prevede:
„Dreptul de ședere și dreptul de ședere permanentă privesc întregul teritoriu al statului membru gazdă. Statele membre pot impune restricții teritoriale privind dreptul de ședere și dreptul de ședere permanentă numai dacă restricțiile respective se aplică și resortisanților lor.”

- 4 Articolul 24 alineatul (1) din această directivă, intitulat „Egalitatea de tratament”, prevede:

„Sub rezerva dispozițiilor speciale prevăzute expres de tratat și de dreptul derivat, orice cetățean al Uniunii care, în temeiul prezentei directive, își are reședința pe teritoriul statului membru gazdă se bucură de egalitate de tratament în raport cu resortisanții statului membru respectiv în domeniul de aplicare al tratatului. Beneficiul acestui drept se extinde asupra membrilor de familie care nu au cetățenia unui stat membru și care au dreptul de ședere sau dreptul de ședere permanentă.”

Dreptul belgian

- 5 Potrivit decretet betreffende opdracht van de bevoegdheid inzake het voeren van een specifiek grond- en woonbeleid voor Vlaams-Brabant aan de Provincie Vlaams Brabant (Decretul privind transferul către provincia Brabantul Flamand a competenței referitoare la politica funciară și locativă specifică pentru Brabantul Flamand) din 31 ianuarie 2014 (*Moniteur belge* din 28 februarie 2014, p. 17461), Vlabinvest APB este competentă să desfășoare o politică funciară și locativă specifică pentru provincia Vlaams Brabant (Provincia Brabantul Flamand, Belgia) care include realizarea de proiecte de locuințe cu caracter social în comunele acestei provincii și dispune, pentru punerea sa în aplicare, de un drept de preempțiune asupra unor terenuri construibile situate în zone de renovare și de construcții de locuințe din 26 de comune din circumscripția sa, desemnate de Vlaams regering (Guvernul flamand, Belgia).
- 6 Besluit houdende het provinciaal reglement betreffende de werking en het beheer van [Vlabinvest APB] (Decretul privind Regulamentul provincial referitor la funcționarea și administrarea [Vlabinvest APB]) din 25 februarie 2014 (denumit în continuare „Regulamentul provincial din 25 februarie 2014”) stabilește circumscripția Vlabinvest APB la 39 de comune din provincia Brabantul Flamand, definește proiectul cu caracter social drept „un proiect care a fost sau este finanțat, integral sau parțial, de [...] Vlabinvest APB în vederea punerii la dispoziție de locuințe sau de loturi în condiții avantajoase” și stabilește condițiile de venit în ceea ce privește accesul la locuințele oferite spre închiriere sau spre vânzare.
- 7 Articolul 2 din acest regulament prevede:
- „(1) Comitetul de conducere al Vlabinvest APB propune spre închiriere, spre închiriere pe termen lung (emfiteoză) sau spre vânzare locuințele și loturile incluse într-un proiect locativ cu caracter social finanțat de [...] Vlabinvest APB, după evaluarea locatarilor, a emfiteoților sau a cumpărătorilor potențiali de către comitetul de evaluare [...]
- (2) În ceea ce privește punerea la dispoziție de locuințe sau de terenuri incluse într-un proiect locativ cu caracter social menționat la alineatul (1) [...], se acordă prioritate absolută, în orice fază a proiectului, locatarilor, emfiteoților sau cumpărătorilor potențiali care au o legătură socială, economică sau socio-culturală semnificativă cu circumscripția în cauză.”
- 8 Potrivit articolului 2/2 din Besluit van de Vlaamse regering betreffende de voorwaarden voor de overdracht van onroerende goederen door de Vlaamse Maatschappij voor Sociaal Wonen en de sociale huisvestingsmaatschappijen ter uitvoering van de Vlaamse Wooncode (Decretul guvernului flamand privind condițiile de transfer al bunurilor imobile ale Societății Flamande pentru Locuințe Sociale și ale societăților de gestionare a locuințelor sociale, de punere în aplicare a Codului flamand al locuințelor) din 29 septembrie 2006 (*Moniteur belge* din 13 noiembrie 2006, p. 60628), astfel cum a fost

modificat prin Besluit van de Vlaamse regering (Decretul guvernului flamand) din 4 aprilie 2014 (*Moniteur belge* din 11 iulie 2014, p. 53261, denumit în continuare „Decretul din 29 septembrie 2006”):

„[...] [P]rioritatea pentru cesionarea locuințelor și a loturilor care fac parte dintr-un proiect locativ care este finanțat parțial prin mijloace provenite [...] de la Vlabinvest APB se aplică numai după aplicarea priorității, menționată la articolul 2 alineatul (2) din [Regulamentul provincial din 25 februarie 2014] [...], pentru persoanele private care au nevoie de o locuință și care au o legătură socială, economică sau socio-culturală semnificativă cu circumscripția Vlabinvest APB.

Această regulă de prioritate urmărește să vină în întâmpinarea nevoilor locative ale populației autohtone cel mai puțin favorizate dintr-o regiune care se confruntă cu probleme specifice pe piața locuințelor. [...]”

- 9 Aceeași regulă de prioritate a fost introdusă și în articolul 17 al doilea-al șaselea paragraf din Besluit van de Vlaamse regering tot reglementering van het sociale huurstelsel ter uitvoering van titel VII van de Vlaamse Wooncode (Decretul guvernului flamand privind reglementarea sistemului locativ social și de punere în aplicare a titlului VII din Codul flamand al locuințelor) din 12 octombrie 2007 (*Moniteur belge* din 7 decembrie 2007, p. 60428, denumit în continuare „Decretul din 12 octombrie 2007”).

Litigiul principal și întrebarea preliminară

- 10 La 9 februarie 2015, Fremoluc, cu sediul în Belgia, a încheiat, în calitate de cumpărător, cu coparticipanții procesuali De Knop, vânzători, cu domiciliul în același stat membru, un contract de vânzare având ca obiect mai multe terenuri situate în provincia Brabantul Flamand, sub condiția suspensivă a neexercitării posibilelor drepturi de preempțiune legale. Vlabinvest APB, însărcinată cu politica funciară și locativă pentru această provincie, a exercitat un astfel de drept și a achiziționat aceste terenuri la 14 iulie 2015, înainte de a le revinde, la 31 iulie 2015, către VMSW, care i-a retrocedat un drept de suprafață asupra terenurilor respective la aceeași dată.
- 11 Fremoluc a sesizat instanța de trimitere, *Nederlandstalige rechtbank van eerste aanleg Brussel* (Tribunalul de Primă Instanță neerlandofon din Bruxelles, Belgia), pentru a obține anularea contractelor încheiate de Vlabinvest APB la 14 iulie 2015 și la 31 iulie 2015 și pentru a se statua că cel încheiat la 9 februarie 2015 își produce toate efectele. Aceasta susține, printre altele, că contractul din 14 iulie 2015 are la bază o cauză ilicită care determină nulitatea sa absolută, și anume punerea în aplicare de către Vlabinvest APB a politicii funciare cu care este însărcinată, care ar prevedea o regulă de prioritate contrară articolelor 21, 45, 49 și 63 TFUE, precum și articolelor 22 și 24 din Directiva 2004/38.
- 12 Vlabinvest APB, VMSW și Regiunea Flamandă consideră, în schimb, că aceste dispoziții nu sunt aplicabile în speță, în măsura în care toate elementele litigiului sunt limitate la interiorul unui singur stat membru, și anume Belgia. Ele adaugă că această regulă de prioritate poate fi aplicată numai în etapa atribuirii loturilor și locuințelor care vor fi dezvoltate, în cadrul unui proiect de locuințe sociale, de Vlabinvest APB. Prin urmare, eventuala restricție invocată ar fi lipsită de relevanță în stadiul litigiului principal, care privește achiziționarea de terenuri construibile în vederea realizării unui astfel de proiect.
- 13 Instanța de trimitere apreciază totuși că, deși toate elementele litigiului principal sunt limitate la interiorul Belgiei, acesta nu este lipsit de orice legătură cu o situație în care dreptul Uniunii ar fi aplicabil. În special, regimul care cuprinde regula de prioritate contestată de Fremoluc ar prezenta în același timp numeroase similitudini și diferențe notabile cu cel în discuție în cauza în care s-a pronunțat Hotărârea din 8 mai 2013, *Libert și alții* (C-197/11 și C-203/11, EU:C:2013:288). Făcând trimitere la punctele 33-35 din această hotărâre, instanța menționată arată că regula respectivă pare să

afecteze resortisanții și întreprinderile din alte state membre și că, în cazul anulării contractelor din 14 iulie 2015 și din 31 iulie 2105, aplicarea acestora cu ocazia punerii în vânzare sau a închirierii ulterioare a loturilor și a locuințelor realizate ar fi evitată. Instanța de trimitere nu exclude însă posibilitatea ca Curtea să decidă în speță că dreptul Uniunii nu este aplicabil în litigiul principal.

- 14 În aceste condiții, Nederlandstalige rechtbank van eerste aanleg Brussel (Tribunalul de Primă Instanță neerlandofon din Bruxelles) a hotărât să suspende judecarea cauzei și să adreseze Curții următoarea întrebare preliminară:

„Articolele 21, 45, 49 și 63 [TFUE] și articolele 22 și 24 din [Directiva 2004/38] trebuie interpretate în sensul că se opun unui regim în temeiul căruia o autoritate publică dezvoltă terenuri cu scopul de a oferi spre vânzare sau închiriere locuințe și loturi, în condiții avantajoase, acordând prioritate persoanelor care au o legătură socială, economică sau socio-culturală semnificativă cu regiunea unde își desfășoară activitatea această autoritate, cu impunerea unor condiții privind veniturile, pe care majoritatea acestor persoane le pot îndeplini, precum regimul care rezultă din coroborarea:

- [Regulamentului provincial din 25 februarie 2014] cu
- articolul 2/2 [din Decretul din 29 septembrie 2006] și cu articolul 17 al doilea-al șaselea paragraf din [Decretul din 12 octombrie 2007]?”

- 15 La 9 martie 2018, Vlabinvest APB și VMSW au declarat apel împotriva deciziei de trimitere. Prin hotărârea din 24 aprilie 2018, hof van beroep te Brussel (Curtea de Apel din Bruxelles, Belgia), devenită competentă ca urmare a efectului devolutiv al apelului prevăzut în dreptul național, a decis să mențină cererea de decizie preliminară.

Cu privire la admisibilitatea cererii de decizie preliminară

- 16 Prin intermediul întrebării adresate, instanța de trimitere solicită în esență să se stabilească dacă articolele 21, 45, 49 și 63 TFUE, precum și articolele 22 și 24 din Directiva 2004/38 trebuie interpretate în sensul că se opun unei reglementări naționale care acordă un drept de preempțiune unei agenții publice, însărcinată cu politica funciară și locativă, pentru achiziționarea unor terenuri construibile pe care vor fi realizate locuințe sociale și care prevede că acestea vor fi atribuite potrivit unei reguli de prioritate întemeiate pe existența unei legături semnificative pe care beneficiarii potențiali o întrețin cu partea din teritoriu care corespunde competenței acestei agenții.
- 17 Vlabinvest APB, VMSW și Regiunea Flamandă susțin că cererea de decizie preliminară este inadmisibilă pentru motivul că litigiul principal nu are nicio legătură cu dreptul Uniunii, aspect contestat de Fremoluc, de guvernul ceh și de Comisia Europeană.
- 18 Trebuie subliniat de la început că cererea de decizie preliminară privește interpretarea unor dispoziții ale Tratatului FUE referitoare la libera circulație a persoanelor, la libertatea de stabilire și la libera circulație a capitalurilor, precum și a unor acte adoptate în executarea acestor dispoziții, într-o situație în care, astfel cum arată însăși instanța de trimitere, toate elementele litigiului principal se limitează la interiorul unui singur stat membru. Or, potrivit jurisprudenței constante a Curții, aceste dispoziții ale Tratatului FUE, precum și actele adoptate în executarea lor nu își găsesc aplicarea într-o situație în care toate elementele se limitează la interiorul unui singur stat membru (a se vedea în acest sens Hotărârea din 8 mai 2013, Libert și alții, C-197/11 și C-203/11, EU:C:2013:288, punctul 33 și jurisprudența citată, precum și Hotărârea din 15 noiembrie 2016, Ullens de Schooten, C-268/15, EU:C:2016:874, punctul 47 și jurisprudența citată).

- 19 Astfel cum a amintit Curtea, în timp ce introducerea unei acțiuni în constatarea neîndeplinirii obligațiilor implică verificarea de către Curte a aspectului dacă măsura națională contestată este susceptibilă, într-un mod general, să descurajeze operatorii din alte state membre să utilizeze libertățile fundamentale în cauză, misiunea sa, în cadrul unei proceduri preliminare, este de a asista instanța de trimitere în soluționarea litigiului concret pendinte în fața acesteia, ceea ce presupune ca aceste libertăți să poată fi invocate în litigiul respectiv și, prin urmare, să fie stabilit că libertățile menționate sunt aplicabile litigiului respectiv (a se vedea în acest sens Hotărârea din 15 noiembrie 2016, *Ullens de Schooten*, C-268/15, EU:C:2016:874, punctul 49, și Ordonanța din 31 mai 2018, *Bán*, C-24/18, nepublicată, EU:C:2018:376, punctul 22).
- 20 La punctele 50-53 din Hotărârea din 15 noiembrie 2016, *Ullens de Schooten* (C-268/15, EU:C:2016:874), Curtea a reamintit cele patru ipoteze în care poate totuși, dacă se dovedește necesar pentru soluționarea unor litigii principale, să interpreteze dispozițiile tratatelor referitoare la libertățile fundamentale, chiar dacă toate elementele litigiilor menționate sunt limitate la interiorul unui singur stat membru, care o determină să declare admisibile aceste cereri de decizie preliminară.
- 21 Curtea a mai precizat că, în aceste patru ipoteze, ea nu poate, fără o altă precizare din partea instanței de trimitere în afara faptului că reglementarea în discuție este aplicabilă fără deosebire resortisanților statului membru în cauză și resortisanților altor state membre, să considere că cererea de decizie preliminară privind dispozițiile Tratatului FUE referitoare la libertățile fundamentale îi este necesară pentru soluționarea litigiului pendinte în fața sa. Astfel, elementele concrete care permit să se stabilească o legătură între obiectul sau circumstanțele unui litigiu, în care toate elementele se limitează la interiorul statului membru în cauză, și aceste dispoziții trebuie să reiasă din decizia de trimitere (a se vedea în acest sens Hotărârea din 15 noiembrie 2016, *Ullens de Schooten*, C-268/15, EU:C:2016:874, punctul 54, Ordonanța din 27 aprilie 2017, *Emmea și Commercial Hub*, C-595/16, nepublicată, EU:C:2017:320, punctul 18, și Ordonanța din 31 mai 2018, *Bán*, C-24/18, nepublicată, EU:C:2018:376, punctul 17).
- 22 Curtea a adăugat că, în contextul unei situații precum cea în discuție în litigiul principal, în care toate elementele se limitează la interiorul unui singur stat membru, revine instanței de trimitere sarcina să îi indice, în conformitate cu cele impuse la articolul 94 din Regulamentul de procedură al Curții, motivul pentru care, în pofida caracterului său pur intern, litigiul pendinte în fața acesteia prezintă cu dispozițiile dreptului Uniunii referitoare la libertățile fundamentale un element de legătură care face ca interpretarea preliminară solicitată să fie necesară pentru soluționarea respectivului litigiu (Hotărârea din 15 noiembrie 2016, *Ullens de Schooten*, C-268/15, EU:C:2016:874, punctul 55, Hotărârea din 8 decembrie 2016, *Eurosaneamientos și alții*, C-532/15 și C-538/15, EU:C:2016:932, punctul 47, precum și Ordonanța din 31 mai 2018, *Bán*, C-24/18, nepublicată, EU:C:2018:376, punctul 18).
- 23 Este necesar să se sublinieze că aceste cerințe figurează, pe de altă parte, în Recomandările Curții de Justiție a Uniunii Europene în atenția instanțelor naționale, referitoare la efectuarea trimerilor preliminare (JO 2016, C 439, p. 1).
- 24 În speță, trebuie să se observe mai întâi că prezenta cerere de decizie preliminară nu conține nicio indicație potrivit căreia situația în discuție în litigiul principal ar putea intra sub incidența ipotezelor vizate de jurisprudența provenită din Hotărârea din 5 decembrie 2000, *Guimont* (C-448/98, EU:C:2000:663), și din Hotărârea din 18 octombrie 1990, *Dzodzi* (C-297/88 și C-197/89, EU:C:1990:360), reamintită la punctele 52 și 53 din Hotărârea din 15 noiembrie 2016, *Ullens de Schooten* (C-268/15, EU:C:2016:874). În special, instanța de trimitere nu arată că ar avea, în temeiul dreptului belgian, obligația să acorde Fremoluc aceleași drepturi precum cele conferite de dreptul Uniunii unui resortisant al altui stat membru în aceeași situație și nici că aplicabilitatea dispozițiilor acestui drept ar fi fost determinată de legislația belgiană.

- 25 În continuare, este necesar să se arate că litigiul principal urmărește anularea unui contract de vânzare a unor terenuri situate în Belgia, încheiat între proprietari cu domiciliul în Belgia și o agenție publică a acestui stat membru, precum și a unor contracte subsecvente intervenite între agenții publice ale aceluiași stat și că acesta constituie un litigiu concret de drept civil care nu poate conduce decât la o decizie aplicabilă între părți. În aceste condiții, prezenta cauză nu se înscrie în ipoteza vizată de Hotărârea din 8 mai 2013, Libert și alții (C-197/11 și C-203/11, EU:C:2013:288), la care face referire instanța de trimitere.
- 26 Astfel, în cauza în care s-a pronunțat această hotărâre, Curtea fusese sesizată de Cour constitutionnelle (Curtea Constituțională) din Belgia în cadrul unei proceduri în anularea dispozițiilor aplicabile nu numai resortisanților naționali, ci și resortisanților altor state membre, ceea ce implică faptul că decizia adoptată de această instanță, ca urmare a hotărârii Curții, produce efecte și asupra acestor din urmă resortisanți. Rezultă că cererea de decizie preliminară nu se înscrie nici în ipoteza menționată la punctul 51 din Hotărârea din 15 noiembrie 2016, Ullens de Schooten (C-268/15, EU:C:2016:874).
- 27 În sfârșit, rămâne să se stabilească dacă cererea de decizie preliminară s-ar putea înscrie în ipoteza care corespunde jurisprudenței rezultate din Hotărârea din 1 iunie 2010, Blanco Pérez și Chao Gómez (C-570/07 și C-571/07, EU:C:2010:300), amintită la punctul 50 din Hotărârea din 15 noiembrie 2016, Ullens de Schooten (C-268/15, EU:C:2016:874). În această privință, trebuie subliniat că admisibilitatea unei astfel de cereri este supusă cerințelor care decurg din cuprinsul punctelor 54 și 55 din această hotărâre.
- 28 Din aceste cerințe rezultă că, pentru a considera că există o astfel de legătură, simpla afirmație a instanței de trimitere, potrivit căreia nu poate fi exclus ca resortisanți stabiliți în alte state membre să fi fost sau să fie interesați de utilizarea dispozițiilor Uniunii privind libertățile fundamentale pentru a desfășura activități pe teritoriul statului membru care a adoptat reglementarea națională în cauză și, în consecință, ca această reglementare, aplicată fără deosebire resortisanților naționali și resortisanților din alte state membre, să poată produce efecte care nu se limitează la acest stat membru, nu poate fi suficientă.
- 29 Astfel, din cererea de decizie preliminară trebuie să rezulte elementele concrete, și anume indicii care nu sunt ipotetice, ci reale, cum ar fi plângeri sau cereri introduse de operatori stabiliți în alte state membre sau care implică resortisanți ai acestor state, care permit să se stabilească, în mod pozitiv, existența legăturii necesare. Mai precis, instanța de trimitere nu se poate limita la a prezenta Curții elemente care ar putea permite să nu se excludă existența unei astfel de legături sau care, considerate în mod abstract, ar putea constitui indicii în acest sens, ci trebuie, dimpotrivă, să furnizeze elemente obiective și concordante care să permită Curții să verifice existența legăturii menționate (a se vedea prin analogie Hotărârea din 6 octombrie 2016, Tecnoedi Costruzioni, C-318/15, EU:C:2016:747, punctele 20 și 22, și Hotărârea din 19 aprilie 2018, Oftalma Hospital, C-65/17, EU:C:2018:263, punctele 39 și 40).
- 30 Or, prezenta cerere de decizie preliminară se limitează la a menționa că regula de prioritate în discuție în litigiul principal pare să afecteze resortisanții și întreprinderile din alte state membre, fără a indica astfel de elemente concrete. În special, aceasta nu menționează niciun element care ar permite să se confirme un interes provenit de la resortisanți ai altor state membre, cum ar fi concurenții Fremoluc, de a exercita libertățile fundamentale în discuție în situația din litigiul principal.
- 31 Rezultă că niciuna dintre cele patru ipoteze amintite la punctul 20 din prezenta hotărâre, în care s-ar putea dovedi necesar, pentru soluționarea litigiului principal, să se procedeze la interpretarea dispozițiilor tratatelor referitoare la libertățile fundamentale, nu poate fi aplicată în cadrul prezentei cauze. În ceea ce privește articolele 22 și 24 din Directiva 2004/38, trebuie amintit că aceasta reglementează doar condițiile de intrare și de ședere ale unui cetățean al Uniunii în alte state membre

decât cel al cărui resortisant este (Hotărârea din 5 iunie 2018, Coman și alții, C-673/16, EU:C:2018:385, punctul 20 și jurisprudența citată). Or, nu reiese nicidecum din cererea de decizie preliminară că litigiul principal implică resortisanți ai altor state membre decât Regatul Belgiei.

- 32 În aceste condiții, cererea menționată nu demonstrează existența unei legături între obiectul sau împrejurările litigiului principal în care toate elementele se limitează la interiorul unui singur stat membru și articolele 21, 45, 49 și 63 TFUE, precum și articolele 22 și 24 din Directiva 2004/38, a căror interpretare se solicită.
- 33 Având în vedere ansamblul acestor considerații, trebuie să se constate că prezenta cerere de decizie preliminară este inadmisibilă.

Cu privire la cheltuielile de judecată

- 34 Întrucât, în privința părților din litigiul principal, procedura are caracterul unui incident survenit la instanța de trimitere, este de competența acesteia să se pronunțe cu privire la cheltuielile de judecată. Cheltuielile efectuate pentru a prezenta observații Curții, altele decât cele ale părților menționate, nu pot face obiectul unei rambursări.

Pentru aceste motive, Curtea (Camera a patra) declară:

Cererea de decizie preliminară formulată de Nederlandstalige rechtbank van eerste aanleg Brussel (Tribunalul de Primă Instanță neerlandofon din Bruxelles, Belgia) prin decizia din 19 mai 2017 este inadmisibilă.

Semnături